

НИКОЛАЙ РАЙНОВ
ОПЪРНИЧАВА ЖЕНА
ФИНЛАНДСКА ПРИКАЗКА

chitanka.info

Единъ селянинъ се билъ оженилъ за опърничава и опака жена. Той ѝ каже да направи едно — тя ще направи тъкмо противното. Каже ли ѝ да не прави нѣщо, тя ще го направи веднага.

Наближавало Коледа. Мжжътъ не обичалъ караницитѣ. Искало му се поне — презъ празниците да поживѣе мирно и тихо, та да не става подигравка на съседитѣ. И той намислилъ единъ начинъ — какъ да накара жената си да извърши това, което се иска нему.

Викналъ жената си и ѝ казалъ:

— Невѣсто, иде Коледа.

— Каква ти Коледа? — викнала тя. — Великдень иде.

— Добре, — казалъ той. — Макаръ че е Коледа, нека речемъ, че е Великдень. Да не би да ти хрумне да опечешъ за празниците бѣлъ хлѣбъ? Нѣмаме пари за такъвъ разкошъ. Трѣбва да се простираме споредъ чергата си.

Едва изслушала тия думи, жената викнала:

— На пукъ на тебе, ще опека бѣлъ хлѣбъ!

Мжжътъ се престорилъ на ядосанъ и добавилъ троснато:

— Има си хасъ да ти дойде на умъ да сготвишъ и риба! Мисли му добре! Пребивамъ те, неевѣсто!

А тя и това чакала.

— Да не готвя риба ли? Тъкмо риба мисля да сготвя. И чорба ще има отъ риба и риба на фурна ще има. Да видимъ, кой е господарь въ тая къща: ти ли — или азъ!

— Ти си решила да ме съсипешъ, — казалъ отчаяно мжжътъ. — Само, моля ти се, недей прави сладки, че тогава трѣбва да си продамъ имота, за да покрия разноскитѣ.

— Сладки ли, казвашъ? Добре, че ми науми. Цѣла тепсия сладки ще има.

— Хайде де! Не се шегувай, неевѣсто! Да не би да извадишъ и вино? Недей, че азъ мисля да го продавамъ.

— Щомъ казвашъ да не вадя, ще извадя. Цѣла бѣчва ще източа. На пукъ на тебе ще го направя!

— Брееее, че опака жена! — викналъ мжжътъ. — И вино ще извади, за да ме ядоса. Дано я прекръсти Господь — поне кафе да не купува, че то тогава знамъ, кжде ще му отиде краятъ.

— Ще купя зеръ! — казала жената, зарадвана, че е ядосала мжжа си. — И кафе ще купя — и то половина кило. Да видимъ, какво ще ми

направишъ.

— Какво си намислила ти, проклета жено? — сопналь се селянинътъ. — Да не би да имашъ намѣрение да поканишъ и гости? Каж ми поне отъ сега да вървя да се обеса.

— Разбира се, че ще поканя. Какъ може праздникъ безъ гости? Ще поканя мама и сестритѣ си.

— Ехъ, щомъ си решила да поканишъ тѣхъ, може, — казалъ мжжътъ примирително. — Азъ се бѣхъ уплашилъ — да не би да поканишъ баща ми и братята ми съ женитѣ имъ, че каквито имъ сж широки и дълбоки устата, всичко ще изпоядатъ.

— Ааааа, отъ това ли те е страхъ? — рекла жената и се усмихнала хитро. — Тогава азъ ще поканя и баща ти, и братята ти, и женитѣ имъ, заедно съ всичкитѣ имъ деца. Нека ти изедатъ и ушитѣ.

— Каквото щешъ прави! — викналь селянинътъ. — Само едно имай предъ видъ: ако ми отредишъ мѣсто на чело на трапезата, нѣма да седна, защото не е прилично. Тамъ трѣбва да седне баща ми.

— Тѣй ли? Ще имашъ да вземашъ! Тебе ще сложа на чело на трапезата, а баща ти да седне, дето намѣри мѣсто.

— Разбрахъ, какво си намислила. Ти ще ми заповѣдашъ да седна на горния край на масата, за да ми влеперишъ^[1] въ ржката каната съ виното, та да наливамъ на другитѣ, а мене нѣма кой да налѣе. Тѣй ли? Пребивамъ те, невѣсто, ако направишъ така! Добре запомни!

— То се знае, че тѣй ще направя. Не ми трѣбва мене пиянъ мжжъ.

— Ехъ, съ това съмъ съгласенъ, — казалъ селянинътъ. — Моля ти се, като наливамъ на другитѣ, недей ме кара да наливамъ и на себе си, че отъ виното ме боли глава.

— Боли ли те? Че защо не си ми казалъ до сега? Ще те карамъ не само да си наливашъ, но и да пиешъ чаша следъ чаша. Да пиешъ — до дето пукнешъ.

По тоя начинъ селянинътъ успѣлъ да принуди жена си — поне веднѣжъ да отпразднуватъ коледнитѣ праздници като хората. И бѣль хлѣбъ имало, и риба, и месо, и сладки, и кафе, и вино. И гости поканили — и то ония, които били най-приятни на мжжа.

Но щомъ се минали праздницитѣ, свършила се и радостъта на селянина. Отново започнали раздоритѣ и свадитѣ съ жената. Тя

станала дори по-опака отъ преди. Ни единъ часъ мжжътъ нѣмалъ мира отъ нея.

И единъ день той си казалъ:

— Не може тѣй. Трѣбва да се отърва нѣкакъ отъ тая луда жена. Тя ще ме опропасти. Страхъ ме е — да не би край нея и азъ да изгубя ума си.

Дошло лѣтото. Мжжътъ отишелъ единъ день да коси сѣно. Презъ ливадата течела рѣка. Надъ рѣката имало мостче. Селянинътъ прерѣзалъ на половина мостчето съ триона си отдолу, за да може да удържи само единъ човѣкъ.

Следъ нѣколко деня казалъ на жена си:

— Невѣсто, азъ ще отида да прибера сѣното, че е тѣкмо просъхнало. А ти стой тука. Недей излиза никжде: може нѣкой да дойде да ме потърси.

— Тѣй ли? — викнала тя. — Че азъ затворница ли съмъ — да стоя по цѣли дни въ кѣщи? И азъ ще дойда.

— Добре, — казалъ той. — Излѣзъ се поразходи, само недей идва подире ми на ливадата. Ще стѣпчешъ сѣното.

— Та за това и ще дойда. Ще дойда нарочно да го стѣпча. На пукъ на тебе!

Тръгналъ той. Тръгнала и жена му следъ него. Стигнали до рѣката. Мжжътъ миналъ предпазливо по моста. Като се приближила жената, той ѝ рекълъ:

— Невѣсто, бавно и кротко минавай, че тоя мостъ ми се видѣ счупень. Дърветата сѣ слаби и прогнили. Ако върви човѣкъ полека, ще го удържатъ, но разскача ли се, ще се строполи въ рѣката.

Жената това и чакала.

— Ти ли ще ми казвашъ, какъ да вървя? — викнала тя. — Не само ще скачамъ, а и ще танцувамъ.

И наистина се разскачала и разиграла по моста. Гредата изпраскала, мостътъ се счупилъ и жената се озовала въ рѣката.

На мжжа домжчнѣло. Тръгналъ да търси жена си нагоре срещу течението, за да я извади. Нѣколцина косачи, които работѣли на брѣга, го запитали, на кжде се е запѣтилъ.

— Жена ми се удави, — рекълъ имъ той. — Бързамъ да я извадя.

— Ей че си глупавъ! — казали тѣ. — Защо ще я търсишъ нагоре? Ако е паднала въ рѣката, водата ще я отвлѣче надолу, по течението.

Тамъ я търси.

— Не познавате жена ми, — казалъ имъ той. — Тя е толкова опърничава, че прави тъкмо обратното на онова, което трѣбва да направи. Увѣренъ съмъ, че и когато е почнала да се дави, не ще се остави на течението да я изхвърли, а ще тръгне насрещу му.

— Щомъ е била такава работата, — рекли косачитѣ, — за тебе ще бжде по-добре, ако не намѣришъ жена си.

Така и станало. Колко и да обикалялъ по двата брѣга на рѣката, мжжътъ не намѣрилъ опаката жена.

---

[1] Влепервамъ — (диал.) втиквам нещо в ръцете на някого. — Бел.ел.кор. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.